

Grindsted Kirke / Nollund Kirke

Søndag d. 14. april 2019 kl. 9.30 / 11.00

Steen Frøjk Søvndal

Prædiken til palmesøndag, Matt 21,1-9. 1. tekstrække

Salmer

DDS 176: Se, hvor nu Jesus træder (DDK 357)

Grindsted dåb – DDS 448,1-3 + 4-6: Fyldt af glæde over livets under (DDK 147)

Nollund – SoS 2: Bryd ud i tak og fryderåb (på klaver)

DDS 57: Herre, fordi du (DDK 198)

Grindsted – DDS 83: Glæd dig, Zion, glæd dig, jord (DDK 153)

Nollund - DDS 192: Hil dig! Frelser og forsoner (DDK 216)

Altergang

DDS 192: Hil dig! Frelser og forsoner (DDK 216)

DDS 208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte (DDK 285)

Grindsted – DDS 177: Kom, sandheds konge, Kristus, kom (DDK 213)

DDS 190: Her ser jeg da et lam at gå (DDK 213)

Tekstlæsninger

GT-læsning: Zak 9,9-10

Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmelig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl. Jeg tilintetgør vognene i Efraim og hestene i Jerusalem, krigsbuerne skal tilintetgøres. Han udråber fred til folkene, han hersker fra hav til hav og fra floden til jordens ender.

Epistel: Fil 2,5-11

I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.

Prædiketekst: Matt 21,1-9

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmelig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

PRÆDIKEN

Hvem vil vi helst være i historien fra palmesøndag, vi har hørt? Vi kan indleve os i alle personerne fra den dramatiske historie, og vel også i begivenhederne.

Vi ved, at det har været en højspændt situation – politisk med samtalerne om, hvem der er konge og hvem Jesus i det hele taget er, teologisk eller religiøst med forskellige grupperinger, der enten vil have Jesus på sin side eller skubbe ham fra sig, og ikke mindst åndeligt, da hele verden går ind i sin afgørende uge. Himmel og Helvede er på overarbejde.

Verdenshistorien er delt af Kristi fødsel. Vi taler om før og efter Kristi fødsel, men i virkeligheden er denne uge verdenshistoriens vigtigste. Før eller efter Jesu opstandelse fra de døde. Og dramaet begynder palmesøndag.

Der er også begyndt et andet drama i dag. Vi har døbt to små børn. For at blive i teksten fra i dag, så er Jesus redet ind i deres liv. Han har knyttet dem til sig. *Lad de små børn komme til mig*, hørte vi. *Og han tog dem i favn og velsignede dem*. Sikke et fortegn at have for livet! Hvis vi bliver i påskeuge-forløbet, så forløber deres liv hen over de næste dage frem mod Langfredag, som forhåbentlig først kommer om rigtig mange år. Men vores langfredag kommer en dag, for vi skal alle dø – og bliver børnene og vi i Kristus, som vi kommer til at tilhøre i dåben, så bliver det også påskedag og evigt liv for dem og os.

Hvem vil vi gerne være? Mon vi tør svare Jesus?! Vil vi være Jesus? Vi ved, hvad der venter ham nogle få dage efter, når vi kommer til langfredag – men hyldesten på palmesøndag kan godt tiltrække. Tænk, de skar palmegrene ned fra træerne og lagde deres fine, dyre kapper på vejen, så han kunne ride hen over dem. Tænk at være så tiljuble. Det er næsten som en nyudnævnt statsminister, som vi skal opleve det om ikke så længe i Danmark. Jeg glæder mig til at se statsministeren komme ridende på æslet efter valgsejren. Nu gælder det om at vinde popularitet. Nogle mennesker udholder meget for at få blot en smule sendetid i fjernsynet. Man udstiller sig selv, smider tøjet, fortæller om personlige og intime detaljer, og så har man en kort tid på

skærmen. På Instagram og Facebook kan man se opslag med selvpromovering og selvudstilling.

Er det sådan en selvpromovering, Jesus er inde på? Det kunne godt ligne det med hyldesten. Det ligner næsten en statsministerkandidat i en valgkamp, der søger at skaffe støtter? Men Jesus har et helt andet ærinde. Han ankommer til Jerusalem med en knivskarp dagsorden: Han vil lægge sit liv ned, give sit liv for verden. Han vil være statsminister eller konge på en helt anden måde, end folk forventede. Vores statsminister vil ikke komme ridende på et æsel, og netop det at Jesus vælger et æsel har noget at gøre med, at han opfylder GT og at han er en sagtmodig, ydmyg, anderledes konge. Han vil ydmyge sig til døden, ja, døden på et kors, som det lød i den anden læsning.

Det har afgørende betydning for os. Prøv at høre ordene fra den første salme, hvor Kingo bruger tre vers, som alle har ordene ”her er han” to gange:

”Her er han, som vil løse
hver syndebunden træl;
her er han, som vil øse
trøst i hver bange sjæl.”

Jesus er kommet for at give frihed for syndere. Vi ved, at ingen af os opfylder Guds lov eller gør det rigtige i bare en brøkdel af de situationer og valg, vi står i. Her kommer han, som gjorde alt fuldkomment. Ingen fejl, ingen syndige tanker. Han fulgte Guds vilje i et og alt. Og alligevel skulle han dø – eller netop derfor skulle og ville han dø: For at give sin egen fuldkommenhed til os som en gave.

Han vil øse trøst i hver bange sjæl. Er du bange – for fremtiden, for ondskaben, for udfordringerne, du står i – så gå til ham, som vil øse sin trøst ind i vores liv.

”Her er han, som vil favne
dig med sin kærlighed;
her er han, som vil gavne
dig med sin blodig sved.”

Ved at se på Jesus og hans gerning i påsken, kan vi få øje på hans kærlighed. Han er fyldt af kærlighed til os, fordi han vil redde os hjem til Gud.

Her er han, som vil bære
en tornekrans for dig,
her er han, som skal være
din drot evindeligt.

Vi skulle have båret tornekransen, og vi skulle have lidt den smerte, Jesus gik igennem. Ikke nødvendigvis dø på korset, men straffen for vores synd skulle vi selv have lidt. Jesus tog straffen for os, råbte fra korset ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?”. Han oplevede fortabelsens smerte, og langfredag skal jeg komme mere ind på, hvad det indebærer. Ingen af os kender fortabelsens smerte endnu, men Jesus oplevede den, for at vi nu skal have mulighed for at gribe om Jesus og hans evangelium og blive løst og fri fra fortabelsen, den evige død. Jesus siger selv, at den, der tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv. Han siger, at den, der tror på ham, skal leve, selv om han dør.

Vil vi være Jesus i historien? Jo, måske, hvis vi skulle være med i et dramastykke – men ikke i virkeligheden. Vi kan ikke være Jesus! Vi kan ikke gøre det, Jesus kunne og ville. Vi vil heller ikke! Vi vil ikke give vores liv for andre. Vi hører en sjælden gang, at en forælder giver sit liv for et barn, men Jesus giver sit liv for alle mennesker, også for hans fjender.

Vil vi være folkeskaren? Vi har ligesom folkeskaren sunget med på salmerne i dag, der hylder Jesus og takker ham for sin kongeværdighed. Og lad os med hjerte og tro give ham al vores hyldest lige nu, mens vi sidder her i kirken. Han fortjener al hyldest, al ære, at tro, al vores kærlighed. Og fortsæt endelig takken, når vi lever vores dagligdag. Det er en af fordelene ved at kende Jesus. Man kan takke Jesus, mens man står i kø i dagligvarebutikken eller cykler på arbejde og i skole. De andre står og spilder tiden, men man kan bruge tiden godt ved at bede eller takke Jesus.

Folkeskaren er desværre ikke bare fuld af tak. Der går kun fire dage, så er stemningen helt vendt om, og de samme mennesker råber ”Korsfæst ham” til Pilatus for at få ham dømt. Nogle mener, at Judas netop palmesøndag traf sin beslutning om at forråde Jesus. Nu ville han ikke mere. Hvad var der da sket? Jo, de syntes, at Mesteren fuldstændig spildte de muligheder, der lå lige foran ham. Stemningen var der, alt var lagt op til sejr og triumf med palmegrene og Hosianna-råb, sydende begejstring og spændingsfyldt forventning. Og så græd han over Jerusalem. Så red han sagtmødig og stille, tung i sind, ind i byen. Nej, om de forstod ham.

Er vi denne vægelsindede folkeskare? Jo, vi kender vores hjerte og ved, hvordan det kan skifte for os. Modgang, frygt eller skuffede forventninger kan let få os til at skifte sindsstemning og loyalitet. Skal vi være ærlige, så ville vi også kunne være blevet revet med af de andre, når vi kommer til skærtorsdag.

Er vi disciplene? De fik en klar opgave af Jesus til at gå hen og skaffe æslet til Jesus, og de udførte den, som han havde ønsket. Loyale disciple – er det os?

Jeg har holdt disse sætninger i flertal og spurgt: Hvem er vi? Det kunne have været mere personligt: Hvem er du? Hvem er jeg? Og det skal vi overveje hver især – hvor står du og jeg i forhold til dramaet om Jesus?

Der er en overset karakter i dramaet – det er æslet! Det spiller en lille rolle i historien, kan vi synes, ligesom på Mariæ bebudelsesdag sidste søndag, hvor Maria spiller en lille rolle i forhold til den store frelsesplan, Gud kommer med. Men nogle gange er de usete roller vigtige. Johannes Døberen er et andet eksempel. Æslet har også en uset rolle, som betyder meget. Æslet fik lov til at bære Jesus ind i Jerusalem. Det var ikke æslet, man lagde mærke til, og det skulle man heller ikke. Det var som sin herre, kan man sige – sagtmødigt, ydmyg, stille. Æslet havde en rolle i historien om Bileam, der blev tilkaldt for at forbande Israels folk, men endte med at velsigne det. Der var nok også et æsel under Maria på vejen til Betlehem og senere under flugten til Ægypten. Det er ikke så ringe endda at være et æsel, der bærer Jesus frem. Og det er netop vi menneskers opgave i verden. Nogle gange kan vi føle os ubrugelige i Guds rige, og

synes, at opgaverne er alt for store. Men som en har sagt: ”Når Gud kunne bruge et æsel, så kan han vel også bruge mig”.

Så: Tillykke, æsel. Du fik en ærefuld plads i Guds frelseshistorie. En plads, der banede vej for at mennesker kunne prise Jesus for hans frelse.

Vi kan endnu engang bruge salmens ord og gøre dem til vores egen bøn:

O Jesus, gid jeg kunne,
som jeg så gerne vil,
dig ære nogenlunde,
hjælp du mig selv dertil!
Amen!